

[Pia Kjærsgaard]

milliardbeløb, det drejer sig om, hvor syge og gamle medborgere ville have større brug for disse milliardbeløb.

Statsministeren gjorde også meget ud af at fortælle, at regeringen godt ville blive siddende, at befolkningen ville få respekt for Folketinget, hvis Folketinget kunne blive enigt om en løsning. Jeg er ikke så sikker på det. Min vurdering er faktisk, at det ville være bedre, om politikerne fik respekt for befolkningen i stedet for det omvendte. Det tror jeg ville være en god idé, statsministeren kunne skrive sig bag øret. Det er faktisk dér, man burde trække det hen, i stedet for at vende det om, som statsministeren gjorde.

Statsministeren må også notere sig, at hvis forhandlingerne med Socialdemokratiet bryder sammen, vil Fremskridtspartiet være parat. Men vi ønsker ikke at være sikkerhedsnet under en borgerlig regering, som har ført en så uborgerlig, en så antiborgerlig og socialistisk politik, som tilfældet er. Vi vil på ingen måde blot komme ind og være sikkerhedsnet i sidste øjeblik, og det må statsministeren altså skrive sig bag øret.

Arne Melchior (CD):

Da statsministeren genåbnede forhandlingerne om planerne – jeg tror, det var den 7. eller 8. august – meddelte han derefter offentligheden, at begge de to store planer ikke kunne gennemføres og derfor blev trukket mere eller mindre tilbage, og at man skulle begynde helt forfra – det var ordret statsministerens udtryk. Information skrev den næste dag i sin leder:

»Nu er to store planer taget af bordet, og i stedet har de barslet med en køreplan.«

Det synes jeg var ret rammende den dag, og det er tilsyneladende stadig rammende i dag, for vi kan jo konstatere nu nogle måneder senere, at køreplanen er kommet i 2. og 3. udgave allerede på ret kort tid, og jeg frygter, at der kommer yderligere en udgave med indbygget forsinkelser.

Jeg skal gerne fra CD's side opfordre regeringen til at sætte allerstørste fart på forhandlingerne. Det er vor opfattelse, at befolkningen – private familier, virksomheder og institutioner os alle sammen – har brug for, at der bliver en afklaring. Men jeg skal da gerne med tak kvittere for den bekræftelse, som vi af statsministeren har fået i dag gående ud på, at det ikke

er planrytteri mere, og at man højst sandsynligt kan klare sig med en række justeringer af mindre art. Det tyder på, at statsministeren har genvundet sin mere pragmatiske form og forladt den mere bombastiske form. I den retning synes jeg det har været en god dag.

Det har også været en god dag for de cirka to tredjedele af befolkningen, der ejer den bolig, de bor i. Hr. Svend Auken beskæftigede sig meget udførligt med dette, idet han henviste til fru Connie Hedegaards ordførertale, og jeg må nok have lov til at deltage i glæden over, at der nu må være et næsten enigt Folketing bag, at der ikke må lægges nye byrder på de familier, der har investeret i egen bolig.

Jeg tror også, det har været en god dag i den retning. Jeg håber det. Selv om man ikke altid skal tage de gamle ordsprog for rene sandheder, vil jeg dog erindre om det kendte ord om, at den, der tier, samtykker. Jeg kan ikke tænke mig, det er tilfældet, at statsministeren som partiformand har siddet og hørt sin politiske ordførers debuttale – og til lykke med den! – og ikke siger imod, heller ikke når det største oppositionsparti understreger betydningen af de ord, der er sagt. Så må vi have lov til at regne med, at dette er Det Konservative Folkepartis holdning og politik på området, og så er der altså et enormt flertal her i salen. En god dag!

Jeg har en kommentar til hr. Svend Auken, som sagde, at Socialdemokratiet ikke er med i nogen aftale, medmindre det er helt sikkert, at der vil blive titusinder – jeg tror ikke, han satte direkte tal på det, men rigtig mange – nye arbejdspladser som et resultat af nye aftaler mellem regeringen og dele af oppositionen.

Jeg tror, det er lettere sagt, end det er gjort, hr. Svend Auken. Hr. Svend Auken har jo selv været arbejdsminister i en række år, og jeg husker, da den daværende statsminister, hr. Anker Jørgensen, en dag havde fået en lys idé, nemlig at alle de mange penge, der betales i ledighedsdagpenge, burde kunne bruges til at bringe folk i arbejde. Arbejdsminister Svend Auken påtog sig at udmønte denne strålende, meget indlysende idé, som dog i hundredvis af andre mennesker havde haft inden, i praksis, og da der var gået de måneder, han ville have til arbejdet, bad han om udsættelse i yderligere nogle måneder. Det fik han også. Og så kom han med en redegørelse her i Tinget, som desværre ikke resulterede i, at der kom i titusindvis af nye arbejdspladser.